

К 792/Д 87

1200000868728

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

сава ОГНЯНОВ

РУСЕ

АТАНЗУНДТЗ

НАЧКАНЕМ

ТЕНЕСИ УИЛИАМС

СТЪКЛЕНАТА МЕНАЖЕРИЯ

ДРАМАТИЧЕСКА НОВЕЛА

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868728

„В Сент Луис изведнъж открихме, че съществуват два вида хора — богати и бедни — и че ние принадлежахме към втората група. Когато се разхождахме из града често стигахме до квартал с красиви жилищни сгради, заобиколени от чудесни морави. Но там, където живеехме и където трябваше винаги да се върнем, ни посрещаха грозни къщи, с цвета на засъхнала кръв и горчица. Радвам се, че получих това жестоко образование, защото съм убеден, че един писател не би могъл да твори, ако сам не е почувствувал остро несправедливостта на обществото, в което живее.

ТЕНЕСИ УИЛИАМС

Действаващи лица

ТОМ ГОРДЪН УИНФИИЛД

ГЕОРГИ СТЕФАНОВ

АМАНДА, моята майка

ЕЛЕНА СТЕФАНОВА
народна артистка

ЛОРА, моята сестра

ВИОЛЕТА СЛАВОВА

ДЖЕЙМС ПЕ О'КОНЪР,

един „господин“

ГЕОРГИ НИКОЛОВ

ГОРДЪН УИНФИИЛД, нашият баща, но той се появява само
под формата на портрет в естествена големина.

превод

Николай Бинев и Михаил Маринов

постановка

сценография

КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ

НАДЕЖДА МИТЕВА

музикално оформление

ИВАНКА БЕНЧЕВА

III премиера за сезона 1976—77

6 февруари, 19 ч., в театъра

447896

ТЕНЕСИ УИЛИАМС (истинско име и фамилия — Томас Ланир), е роден през 1911 година в Колумбъс, щата Мисисипи, стар град на реката Тоби-гий. Тенеси е на 12 години, когато семейството му се премества да живее в Сент Луис, защото бащата като търговски пътник, получава назначение в една кантора на този град. Бащата е бил човек с много суров нрав и това повлиява върху душевността на неговия син — той расте болезнено-чувствителен, затворен и мнителен. На 12 години написва първото си романтично стихотворение, а на 17 години отпечатва и първия си разказ. Известно време младият Уилямс работи в обувачна компания, същевременно се сближава с бохемско-артистичната младеж на Сент-Луис. Постепенно, както казва самият автор, той става „странстващ“ писател, препитаваш се със случайни припечелвания. При все това до началото на Втората световна война Тенеси Уилямс е вече познато литературно име — автор на разкази и едноактни пиеси.

Първият му опит в драматургията е през 1939 година, когато написва едноактната пиеса „Битката на ангелите“. Тя по-късно става основа на пиесата „Орфей слиза в ада“. Истински триумф и слава на драматург донася на Тенеси Уилямс първата му значителна драматургична творба — „СТЪКЛЕНАТА МЕНАЖЕРИЯ“, написана през 1944 година и играна с огромен успех в театър на Бродуей. Авторът я нарича „пиеса-спомен“, защото тя отразява богатите му преживявания и наблюдения от детските му и юношески години. С нея драматургът нарушава някои традиционни

норми в тогавашната американска драматургия. Той се обявява за т. н. „пластически театър“, в който като се отказва от фотографските сходства с действителността, Уилямс издига в култ нелитературни средства и ефекти: киноекран, подчертаващ значението на даден епизод, условно нахвърляне на сюжетното развитие, превес на музикалното оформление, силно въздействие на символа и метафората.

Театралност, романтическа настроеност и съвременни използване традициите на натуралистическия театър — този разнороден творчески метод ще съпътствува изживите на Тенеси Уилямс в следващите му драми.

Пов голям успех на автора донася и следващата му пиеса „Трамвай Желание“, написана през 1947 година. По нея се прави и филм със звездите на американското кино Вивиян Ли (Бланш) и Марлон Брандо (Степън Ковалски). С тези роли те откриват пътя си към световната слава. За пиесата „Трамвай Желание“ Уилямс получава най-голямата литературна награда в САЩ — наградата „Пулицер“.

Под перото на големия американски драматург се раждат и други творби като: „Лято и дим“, „Татуираната роза“, „Камино реал (Царският път)“, „Котка върху нажежения ламаринен покрив“ (удостоена с наградата „Пулицер“), „Орфей слиза в ада“, „Сладката птица на младостта“ и др.

В тези широко известни драматични творби големият хуманист Тенеси Уилямс изследва американския начин на живот, за да разкрие уродливото лице на съвременния буржоазен свят, който осакатява и затушава най-светлите пориви на човека.

К. Г

ТЕНЕСИ УИЛИАМС е драматург, в чиито пиеси се чувствава онази умора и разочарование в силите на живота и една спотаена и някак сантиментално болезнена любов към беззащитния човек срещу вулгарната грубост и алчност на капиталистическата действителност. Животът тече, тече в непроменена инерция, изпълнена със страдание и трагическо безсилие, идеалите са разрушени, останало е само сърцето и човешкият вик на болка и безсилие. Тази атмосфера сама по себе си вече съдържа, ако не определена присъда, то поне критическо отношение към света на безразличието и грубостта. Поетическата атмосфера в творчеството на Уилиамс идва именно от това „романтическо“, дори сантиментално съчувствие към съдбата на слабите хора. А слаби хора за него са тези, които не са могли да намерят свой път в живота, но не са искали да тръгнат и по утъпканите пътища и познатите пътеки. Тяхната човешка деликатност, душевна чистота и нежност предварително са ги обрекли на гибел. Те са осъдени от властния свят на парите и ужасени търсят изход най-често в света на своята фантазия. Те не познават реалните пътища и средства за тази борба. Чужди са и на закономерностите на обективната реалност. Те се осъзнават в самите себе си и в смътно си безсилие се превръщат в жертва и олицетворение на действителността, от която искат да избягат.

Сюжетно пиесите на Уилиамс не са богати, нито сложни. Той дори не строи интрига. Сюжетът у него се изчерпва със срещата на лица, между които съществуват случайни или житейски „установени“ отношения. Той се движи в тесния кръг на хора от определена група и определено общество. Онова, което го интересува е вътрешният свят на тези хора, истинските връзки между тях, които своеобразно се създават и рушат. На пръв поглед механизирани или обезличени отношения изведнъж се оказва сложни и противоречиви, някак си трагически безпомощни в своята жестокост и грубост. Обикновено у него конфликтът е последица от сблъсъка на полюсно различни характери и възгледи върху живота, по-скоро на различна „чувствителност“ към него. Оттук „поляризацията“ на характерите и разнообразната картина на живота и хората.

Свойствата на характера у всеки отделен герой оставят апечатлението на постоянни „моралини“ категории, които неумолимо се сблъскват. Но те са поетически субективизирани и подчинени на скептично-образния свят на автора. Неговото внимание е насочено изключително към човешката душа, към вътрешния свят на героя, към неговата сложност и богатство.

*

В пиесите на Уилямс сикаш няма нищо преднамерено. Може би затова повлиява върху душевността на неговия син — той расте болезнено-него „единственият“ език на драмата. Той търси поетичния театър на статичното, на пластически наситеното присъствие на актьора, на неговата „самоизолация“ от партньора и същевременно на скритата усъщественост към него. Уилямс остро чувства поведението на героя извън текста. За него текстът е „форма на съществуването на спектакъла, плановите, по които трябва да се строи зданието“. Друга „конструкция“ той няма. Но зданието при него не се строи, а спонтанно изниква. И в този внезапен процес е хуманистичният патос на неговото творчество, лишено от прехвалените илюзии на американския начин на живот, тревожно апелиращо към човека, към когото авторът незабелязано се е приближил и ласкаво погалил с една човешка нежност, която е станала такава рядкост.

проф. Любомир ТЕНЕВ

(Из предговор към пиесата „Трамвай Желание“ от
Тенеси Уилямс)

**КОНСТАНТИН
ДИМЧЕВ**

За зрителите и колегите си Константин Димчев е преди всичко актьор и то актьор с редица ценни качества, които го поставят на най-предната редица в колектива на нашия театър. Обаче постановката на „Съгласната менажерия“ ни дава повод да се спрем на една друга страна от творческото дарование на Димчев — режисурата. Още като асистент на нар. арт. проф. Кръстю Мирски във ВТИЗ, той работеше с актьорските класове дълбоко увлечен над всеки откъс, над всеки етюд. От тогавашните му ученици мнозина станаха изтъкнати актьори, дори заслужили артисти в българския театър.

Първата цялостна, самостоятелна постановка на Константин Димчев бе „Еленово царство“ от Георги Райчев на сцената на Великотърновския театър преди повече от десет години. След продължителна специализация в Съветския съюз Димчев се завърна пак във Велико Търново и постави известната пиеса на Никола Русев „Петлето“. В Толбухинския театър Първан Попков, където бе за една година, той повтори постановката на „Петлето“ и осъществи драмата на Величко Нешков „Под чуждо име“.

Следващия сезон 1970—71 Димчев постъпи в Русенския театър, където наред с активната си актьорска дейност постави три нови български пиеси, две от тях — за първи път. „Един неповторим ден“ на Георги Кръзлов, „Жажда“ на Величко Нешков и „Греховната любов на зографа Захарий“ на Павел Спасов начертаха възходящото съзряване в режисьорския професионализъм на Димчев. Освен другите негови постановки в драмата и операта, трябва да подчертаем и приноса на Димчев за началното утвърждаване на Русенското телевизионно студио, на което той е първият режисьор, а също и ежегодната пе-

дагогическа подготовка на младите кандидати за ВИТИЗ от Русе и околна. След завършването си отново в театъра, той се изживя като сценаристор на Слави Шкаров и съвместната им постановка „Седем песни за северния кей“, в която търже много допринесе с живото си въображение, силен хумор и пластични изjudания.

Изобщо режисурата на Константин Димчев се отличава със своята сложност и многобагреност. Режисьорът Димчев търси вътрешната конфликтност на явленията, тяхното диалектично единство, логически издирва първоизточника, мотия на всяка човешка проява, допуска няколко варианта и акцентира едни от тях. С истинска педагогическа настойчивост и усърдие той съумява да провокира възпитателите на ролите към нови средства, към нова и свежа интонация и цялостна завършеност на образа. Към общото решение на спектакъла Димчев се приближава по свой собствен, оригинален път. Той не се задоволява с първото хрумнало му решение, дори все по-сложната и устойчива идея, организира многогласието на партитурите си, като често посига към метафорично-иносказателни пластически средства. Той не нитири буквaлността на житейските явления, а ги превъзвисява, събствава значението им и дори ги пренасища, може би обхванат от естествената боязнь на твореца да не остане неясен. Но веднага трябва да кажем, че постановките на Константин Димчев намират неотменно положителен отзвук както у публиката, тъй и в театралните среди, защото задържат зрителския интерес трайно, силно магнетично. Те изиграват положителна роля за вътрешния климат на театъра, а също и за духовното издирване и гражданското самочувствие на широките обществени среди.

В. В.

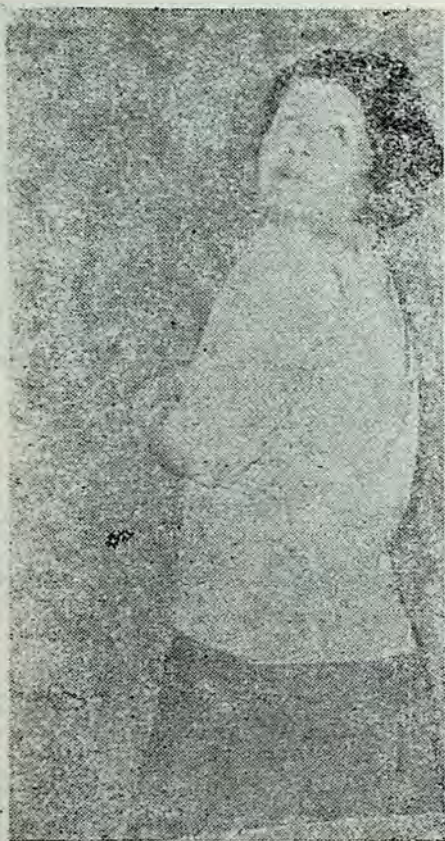
**Надежда
Митева**

НАДЕЖДА МИТЕВА е израснала в семейство, където привързаността към театъра е трайна и неотменна традиция. Артисти и художници, нейните омазки са оставили хубава диря в миналото на Русенския театър. Мечта на една завършилата средното си образование девонка е актьорското поприще. Тя дори се снима във филма на Кирил Илинчев „Кръгове на обичта“. Но бива приета във Висшия институт за изобразително изкуство „Николай Павлович“, който завършва през 1975 г. в класа на известния наш сценограф доц. Николай Николов. Още като студентка Митева проявява творчески предпочитания и омазта на театралния костюм, затова веднага след първата си сценографска изжива с пиесата „Гълещецът“ от Голдони, реализирана в театъра в гр. Куманово, СФГЮ, през 1972 г. тя проектира костюми за „Доро“ по С. Рашимов в пазарджишкия театър, за постановките на разградския театър „Мирис неояснима“ от Педанко Николов и „Сяди на самите тебе си“ от Калво Гюргиев. През 1976 г. подготвя костюмите за „Драма на Деланте“ от Тенеси Уилямс в димитровградския театър и за мюзикъла по Алфред дьо Мюсе „С любовта щега не ома“ в Драматичен театър „Сава Оряноф“.

Изисканият вкус, чувството за съвременност и стил в творчеството на младата художничка прилякоха вниманието на ръководството на русенския театър и тя се включва в състава му. Със сценографията на „Сирамодна комедия“ от Алексей Арбузов тя деютира на професионална сцена, като успя сполучливо да пресъздаде необходимата обстановка, пълна с въздушност и поезия. Гук сценичното пространство е свободно, осигурено е присъствието само на най-необходимото, но затова пък отделните елементи са изведени до степен на звучни символи. Нека напомня само луната, нейните появя и измествания, които се претърсват в точни акценти.

В своята нова среща с тъй сложната драматургия на Тенеси Уилямс младата сценографка вложи много творческа дързост и конструктивна изобретателност. Нека се надяваме, че бъдещите задачи ще изведат Надежда Митева бързо към пътя на възможното признание и постигнатата зрелост.

В. В.

Народната артистка

**Елена
Стефанова**

На 6 декември 1976 г. нашата общественост отпразнува тържествено юбилей на народната артистка Елена Стефанова по случай нейната 60-годишнина и 40-годишна сценична дейност.

Едно забележително актьорско дарование стигна хребета на своето разцветие. Едно целокупно богато сценично творчество изтъква нашето възхищение. Една активна участница в най-възходящите години на българския театър и неуморна създателка на редица образи от националния и световен драматургичен репертоар. Един всеотдаен и неотменно обичаш широката публика театрален работник, познал сладостта на изнурителния, но благодатен сценичен труд.

Много и много са качествата на Елена Стефанова като човек — артист и гражданин. Но аз ценя преди всичко нейното невероятно умение да бъде понятна за всеки зритель, съвършеното и умение да поднесе идеите си, мислите си, задачите си в образа по такъв начин, че непременно да я приемеш, да я поздравяш с отворено сърце и светъл разум. Прекрасно умение! Защото всеки голям артист има свой ключ, с който отваря сърцето и просветлява разума на зрителите. Кой е този особен, таен начин при Елена Стефанова? Трудно е да се отговори с думи. Най-добре е да бъдеш в театралната зала, когато Елена Стефанова играе на сцената — тогава усещаш с всяка фибра, с всеки трепет, с всеки звук промяната в себе си. Може би гласът, който властвува над слуха ни, може би верният и дълбоко пронизващ поглед, може би нестелливо завършеният жест, а може би още много пеназовими средства влага актрисата, за да улови ръката ни и с топла длан да ни поведе към нови светове, нови прозрения, нови открития.

И със заслужено право в тези дни признателната публика намери начини да поднесе своята благодарност, да изрази радостта си. Та нали празникът на твореца е празник и на неговите почитатели!

А ето ни сега пред новата среща — първа след юбилей, с голямото актьорско майсторство на народната артистка Елена Стефанова в нейната най-нова роля Аманда Гордън...

В. В.

Виолета

Славова

е от най-младите актриси в Русенския театър, която благодарение на своето дарование е обичана от зрители и колеги.

Родена в град Толбухин, като ученичка тя се увлича от спорта, учи балет, мечтае да пътува. Тези й стремежи очертават бъдещия жизнен характер на актрисата. На въпроса как постъпва в театъра тя отговаря: „Начините за влизане в театъра са два: да завършиш театралния институт или случайно да те забележат и поканят в театъра. Аз бях от вторите. Трябваше да заместя една актриса в ролята на Марица от пиесата на Бранислав Нушич „Съмнително лице“ в Толбухинския театър. Дебютът ми, по преценка на колегите, се оказа успешен и аз реших да стана актриса.“

След това правилно решение Виолета Славова постъпва като стажант-актриса във Великотърновския драматичен театър. Тук нейни учители и актьорската професия са и. а: Елена Стефанов и лауреата на Димитровска награда Стефан Петров. На Великотърновска сцена младата актриса изпълнява ролите на Шарлота в „Дон Жуан“ на Мوليер, Ефросина в „Престолът“ на Ив. Вазов, Елена в „Амазонката“ на Б. Райнов, Ксения в „Разлом“ на Б. Лавренъов. Във Велико Търново тя получава и актьорско звание.

От седем сезона актрисата играе на сцената на Русенския театър. Тук зрители и обикват от интересните и запомнящи се образи, които тя изгражда: Зорница от „Калоян“ на К. Зи-

даров, Клерина от „Греховната любов на зографа Захарий“ на П. Спасов, Полина от „Доходно място“ на А. Н. Островски, Марчето от „Любов необяснима“ на Н. Йорданов, Камий от „С любовта шега не бива“ на Мюсе, Наташа от „На дъното“ на М. Горки, Димби от „Игра“ на Б. Априлов. На Първия национален преглед на детско-юношеската драматургия и театър в Търговище през 1973 година, тя получава награда за актьорско майсторство за ролята на Белоключичо от „Лиско срещу орела“ на Б. Априлов.

Жизнеността, която присъствува в делничното поведение на актрисата, откриваме и в характера на нейните героини. Те обичат да се радват от душа на природата и доброто. И това те правят с много моминска чистота. Но това девическо възприемане на света се сменя с необуздан гняв, когато героините на Славова усетят злото около себе си. Те не са пасивни към него, а смели и нападателни. В борбата със злото те като че ли през времеенно помъдряват, откривайки истини за живота и хората. Тия категорично очертани тонове в поведението на актрисата определят и едно основно качество на нейната игра: присъствието на висок градус емоционална енергия. Но актрисата винаги съумява да я овладее, да я разпредели в движението на ролята. По такъв начин Славова оформя идейно-емоционалната извисеност на всеки свой образ.

Същевременно участията ѝ в пиеси като „Игра“ и „С любовта шега не бива“ разкриха усета на актрисата към характерни роли, към способност с различни изразни средства да завладява разнообразна публика.

Твърде млада Виолета Славова вече чия немалък списък от изиграни роли. Навярно и в бъдеще, нейната жизненост и любопитство към света, ще я водят плодотворно по сложния път на театралното изкуство.

К. Г.

Георги
Стефанов

е актьор, който вече навлиза в разцвета на своето творческо развитие.

Роден и израсъл в Русе, син на един от основателите на Русенската опера Стефан Георгиев (Хернани), Георги Стефанов още от детството си е „заразен“ с аромата на театралната творческа атмосфера.

Театралното си образование артистът завършва през 1963 година в класа на и. а. проф. Боян Дановски. На учебната сцена при ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ той се дипломира с ролите на Бенволио от „Ромео и Жулиета“ на Шекспир, Морис от „Виденията на Симона Машар“ на Брехт и др. Получава разпределение за Старозагорския театър, където за две години играе роли като Ангел Д от „Божествена комедия“ на Из. Щок, Дон Жуан от „Девойка с кърчаг“ на Лопе де Вега и др.

През 1965 година се завръща в родния си град и се представя на русенските зрители в Климента от „Има бог Перун“ на Н. Драгова и П. Стефанов, Руфио в „Цезар и Клеопатра“ на Дж. Б. Шоу. След това шест години Георги Стефанов е актьор във Враца. Тук той изиграва значителни роли, които укрепват таланта на младия артист: Ксант в „Езоп“ на Г. Фигерейро, Младоженецът в едноименната комедия на Е. Манов, Павел във „Вечерите на Иван Гилин“ на Н. Парушев, Бирон в „Напразни усилия на любовта“ на Шекспир, Живко в „Майстори“ на Р. Стоянов.

И ето през 1978 година Георги Стефанов е отново на сцената на нашия театър. Сега вече той гради образи като Фалстаф от „Веселите уиндзорски“ на Шекспир, Джери Райън от „Длама на люлката“ на У. Гибсън, Рали от „Боряна“ на Я. Йовков, Панталей Папазов от „Майка на всички“ на Г. Караславов, Атанас—Желез от „Любов необяснима“ на Н. Йорданов, Буриянов от „Не стреляйте в белите лебеди“ на Б. Василев, следователят от „Краят остава за Вас“ на Г. Дананлов.

Георги Стефанов е актьор, който не изненадва с разточителство на изразните средства. При него жестът, мимиката, мизансценът са пестеливо и точно поднесени към зрителя. Но това „скъперничество“ на външния рисунок е подплатено от съгъстена мисловна концентрация на образа. Именно с вътрешни акценти и нюанси, без външни подробности, актьорът изгражда драматичния характер. Емоционалният тонус на своите роли Георги Стефанов винаги гради от намерената гражданска същност на образа в дадена среда. Открил това Стефанов обича да ни заразява с развълнувани акценти в ролята. Но те не звучат елементарно-наизидателно, защото в актьора това същност е материален израз на премисления идеен, на утвърдени принципи в живота на образа. Лиричните отстъпления в изпълнението на Стефанов са изстраданата философия на неговите герои. Този подход, това намиране на идеалното зърно на образа той показва и в характерни роли. При тях Стефанов не скрива своето отношение към отрицателния персонаж, като ни предлага своята ясна и непоколебима присъда.

В изкуството на Георги Стефанов съзираме непримиримостта на нашия съвременник към отрицателното в живота и развълнуването му предхонение пред прекрасното.

К. Г

**Георги
Николов**

е актьор с подчертани драматически възможности който вече е навлязъл в периода на своята творческа зрелост. Завършва ВИТИЗ „Кр. Сарафов“ през 1964 год. в класа на проф. Желчо Мандаджиев, като се дипломира в ролите на Андрей от „Всяка есенна вечер“ на Ив. Пейчев, Риф от „Случка в Уестсайд“, Жорж от „Среща в Санлис“ на Ж. Ануи. След завършването на института Георги Николов е актьор в Стара Загора, Пловдив, Пазарджик. На сцената на тези театри той изгражда интересни и значителни образи като княз Мишкин от „Идиот“ на Ф. М. Достоевски, дон Карлос от едноименната трагедия на Шилер, Борис от „Буря“ на А. Н. Островски, Стефан Габровски от „Среща“ на Л. Стрелков.

През сезона 1967—1968 година е в състава на Народния театър „Иван Вазов“ — София. Тук актьорът играе дякон Викентий в „Под игото“ на Ив. Вазов, Енрико в „Аквариум“ на Алдо Николой, Владо в „Амазонката“ на Б. Райнов. Един сезон участва и в спектаклите на софийския театър „4 + 4“.

Георги Николов се е снимал и в някои български филми. Централни роли изпълнява в „Късче небе за трима (Господинов)“ и в „Черната река“ (Колето). Взема участие и в „Иван Кондарев“, „Демонът на империята“ и др.

В състава на Русенския драматичен театър Георги Николов постъпва през сезона 1974—1975 година. За кратко време той се наложи като един от изявените артисти на русенската сцена. Зрителите оцениха таланта му в роли като Найденов от „Майстори“ на Р. Стоянов, Рамиз от „Почти лъв“ на Р. Ибрахимова, Актьорът от „На дъното“ на М. Горки, Мокси от „Игра“ на Б. Априлов, Пердикан от „С любовта щега не бива“ на Мюсе, Кирилов от „Краят остава за вас“ на Г. Данаилов.

В играта си Георги Николов винаги извежда на първи план откритото бунтарство на своите герои. Те имат мъжеството да не скриват истината и да я заявяват открито на своите противници. Това определя и аромата на емоционалната стихия като изразно средство в неговата игра: тя е винаги остра, напрегната, динамична, наситена със стаен или открит сарказъм и ирония. И все пак Георги Николов не е актьор на патетичното начало. Емоционалността при него не се излива директно. В движението на ролята, в отношенията си към околните, героите на Николов напомня опитен адвокат: бавно изучава противника си, прониква внимателно в душевността му и накрая нанася съкрушителния си удар с емоционална страстност. Бунтът на неговите герои е винаги бунт на болезнено-чувствителни хора, на обидени самотни човешки личности. Артистът предпочита характери, които искат да преодолеят самотата си, да разрушат равнодушието на околните, но не винаги успяват. И това ражда тяхната драма. Тази линия в творчеството си Николов най-категорично изяви в една от най-хубавите си роли напоследък — Актьорът от „На дъното“ на М. Горки.

Русенският театър се оказа добро поле за изявата на артиста Георги Николов. Нека се надяваме, че той и в бъдеще ще продължава да радва русенските зрители с интересните си актьорски превъплощения.

К. Г. АЛЕКОВ

представлението се води от

ЕЛЕНА КОСТОВА

текста следн

ГИНКА ЦАНКОВА

технически сътрудници

Зам. директор по техн. въпроси — Добри Берков.
Художник-изпълнители — Димитър Гидев и Христо Луканов.
Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация и реклама — Надежда Ванева. Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко Владимиров. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие — Стефка Божанова, Драган Христатиев. Железарско ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

Материали, редакция и уредба на програмата

ЛИТЕРАТУРНОТО БЮРО

при Драматичен театър „Сава Огнянов“

СИНИКИ

ИВАН ЦОНЕВ

